

MEMORIILE

DOAMNEI

ELENA LUPESCU

AVENTURA DE DRAGOSTE
CU FOSTUL PRINCIPE MOȘ-
TENITOR CAROL. — DES-
TĂINUIRI SENZAȚIONALE

TRADUCERE DE
VICANU

1928

Socotind ca marele public nu are cunoștință de memoriile doamnei Elena Lupescu, așa cum au fost publicate de marile ziare americane, credem că facem un real serviciu publicului, redând aceste memorii într'o broșură ieftină ca cea de față.

Ținem să atragem atențiunea cititorilor noștri, că broșura noastră conține memoriile complete ale doamnei Lupescu, dupe traducerea fidelă din ziarele americane.

Cea mai mare suferință o are femeea atunci când iubește cu adevărat, însă împrejurările îi sunt vitrege.

Am nenorocirea ca eu, Elena Lupescu, să trec în ochii întregii omeniri, drept o metresă, ca multe alte, fără nici un fel de scrupul, o curtizană rafinată care a atras în mrejele ei, pe Principele Moștenitor Carol, care zăpăcit de mine, a renunțat la tronul său.

M'am hotărît să scriu aceste rânduri în interesul sfânt al adevărului, în marele interes al justificărei mele ca și în propriul interes al Prințului Carol.

Fapt cert este că Carol, născut Principe de Coroană al României, trăește împreună cu mine în exil, într'o mahala a Parisului, într'o modestă vilă din Neuilly.

O serie interminabilă de dușmani, cărora nici prin gând nu le poate trece suferințele mele, îmi amărăsc zilele, fără nici un fel de scrupul. Mă numesc pretutindeni : Magda Lupescu, evreica cu părul roșu. Modestul nostru cămin l'au botezat : Casa misterioasă a unei legături nepermise.

Ca și când toate acestea nu ar fi de ajuns pentru zdruncinarea liniștei mele, dușmanii mei mai cutează a spune că, în căminul nostru se complotază împotriva intereselor României.

Doamne ! Doamne ! ce grozăvie. Carol și cu mine acuzați că complotăm contra intereselor țării noastre.

Am marea datorie să spulber toate neadevărurile ce se debitează pe socoteala noastră. Voi pune în rândurile ce urmează toată puterea pentru a face, ca toată lumea să cunoască adevărul, pentru ca nimeni să nu acuze în totală necunoștință de cauză.

În luna Ianuarie a anului 1926, Carol a semnat abdicarea sa la tron.

Abdicarea lui Carol nu a fost după cum lumea își închipue, actul de dezertare al unui laș de la datoriile lui de Prinț moștenitor al tronului.

Carol nu a abdicat cu sânge rece la tronul țării sale, țară care-și pusese în el toate speranțele de viitor.

Cu multă durere s'a decis Carol la pasul făcut și s'a hotărât la abdicare numai din cauza împrejurărilor, imposibile de suportat, împrejurări create de intrigile dușmanilor săi.

Ani de-arândul Carol a fost forțat să suporte neadevărurile ce se urzeau contra sa.

Din timpul căsătoriei morganatice a lui Carol cu domnișoara Zizi Lambrino, care de altfel nu a fost de cât un roman de dragoste al tinereții, roman care din cauza cinstei și cavalerismului lui Carol, s'a terminat cu o căsătorie, el a fost mereu hărțuit, terorizat, amenințat, punându-l într'o situațiune cu totul de nesuferit. Cu atât mai mult s'a procedat greșit față de el, cu cât se știa că Carol este un om cu o voință de fer, impulsiv și cu un caracter, afară din cale de rigid.

El este brusc și foarte de multe ori lipsit de tact. In manifestările sale el nu poate răspunde prompt. Nu'i plac argumentările și preferă întotdeauna să recurgă la acțiune,

Il cunosc pe Carol, de foarte multă vreme. Am chiar credința că'l cunosc mai bine de cât Regina Maria, mama sa. Sunt sigură de tot că, cu nimic nu mă pot înșela, în ceea ce privește persoana sa.

Cand am întâlnit prima dată pe Prințul Carol, eram încă copii.

L'am întâlnit în casa administratorului uneia din moșiile Regelui. Este multă vreme de atunci, căci azi sunt femeie de 28 ani iar Prințul are 34 ani.

Sunt născută în România. Tatăl meu este român, iar mama mea rusoaică. Nu sunt evreică

după cum se spune. Este foarte drept că am trăit mult printre evrei, unde am foarte mulți prieteni. Dacă aș fi evreică nu m'aș rușina s'o spun. Ași fi mândră de aceasta.

Int'una din zile, tatăl meu, care era chimist și locuia într'un orășel, aproape de conacul uneia din moșiile regale, fu invitat la un ceaiu, de Regina Elisabeta, soția Regelui Carol, regină cunoscută sub numele de «Carmen Sylva», regina poetă.

Tatăl meu știind că Regina Elisabeta, adoră copiii, m'a luat și pe mine.

Deși a trecut, de atunci și până acum, atâta amar de vreme, totuși îmi aduc aminte ca și când s'ar fi petrecut eri, cu câtă duiosie și dragoste s'a purtat Regina Elisabeta față de mine.

A trimis să mi se aducă ciocolată și bomboane.

Pe vremea aceea, eu aveam 9 ani iar Prințul Carol 19 ani.

Cum a intrat valetul cu bomboanele, Prințul Carol i-a luat cutia din mână și întinzându-mi-o mi-a zis: Al un păr foarte frumos. Voiam mai de mult să te cunosc.

Brusca intervenție ca și complimentul copilăresc, erau caracteristice Principelui. Are o inimă de aur, dar păcat că nu știe întotdeauna să se exprime. Complimentul său însă, mi-a plăcut foarte mult, căci una dintre marile mele vanități, a fost: părul.

Părul meu mi-a provocat multă plăcere dar și multă durere. Moda părului scurt mi-a procurat bucurie. Acum port părul «bubikopf», nu prea scurt și puțin mai lung la ceafă.

Tânărul Prinț întinzându-mi cutia cu bomboane, mi-a zis «Manâncă».

Mi-a spus «Mânâncă» în mod brusc și cu atâta energie, în cât fără să mai spun ceva, am luat o bomboană.

Nu am apucat însă să mănânc bomboana și Prințul Carol mi-a și oferit alta. De data aceasta am șovăit însă. Atunci Prințul Carol apucă o bomboană cu degetele sale și mi-o pusă în gură.

Am mulțumit și l'am rugat să nu'mi mai dea alta. A stăruit însă, cu încăpăținare să iau și pe a treia, și neavând încotro, am luat'o.

Pe vremea aceea nu înțelegeam ce însemnează

această stăruință. Ba, mi-aduc aminte că i'am aruncat chiar o privire cruntă.

Și astăzi râdem, ori de câte ori ne aducem aminte de acest episod al bomboanelor.

Da, da, azi îl cunosc destul de bine pe Carol. Pe atunci nu știam însă că toate stăruințele lui nu însemnau altceva, decât dorința lui de a prelungi șederea mea acolo. Această metodă îl scutea de orice conversație și tocmai de conversație fugea și fuge Prințul meu.

Bietul Carol! Ce vinovată sunt că l'am judecat așa de greșit. Și mă gândesc cu multă durere sufletească, că și azi sunt mulți care nu știu să'l cunoască, și ca o consecință fatală, îl judecă greșit. Eu însă sunt destul de fericită că'l cunosc bine spre a nu'l mai judeca altfel de cât așa cum trebuie judecat Carol.

Din întâlnirile ulterioare cu Carol, am putut învăța multe, de și treceau de multe ori luni și ani întregi, fără a ne vedea.

Cu toate că trecea atâta vreme, fără a ne vedea, totuși noi ne purtam prietenie unul față de altul. În acest timp am învățat să'l cunosc, și sunt mândră de acest lucru.

Știu acum bine că, sub maniera sa brutală se ascunde o inimă nobile, un caracter ferm, un cavalerism desăvârșit.

Nu împlinisem încă 16 ani când m'am măritat cu un ofițer român.

Am trăit cât-va timp, foarte fericiți. Ne-am dat în urmă seama cât de mult se deosebesc caracterele noastre și cât de deosebite sunt gusturile noastre. Așt eu cât și soțul meu am văzut clar că o viață armonioasă nu vom putea duce la un loc.

Între timp însă, a izbucnit războiul, și după cum era și firesc, toate chestiunile personale au fost înlăturate.

Tatăl meu și-a pus imediat persoana și activitatea sa la dispoziția guvernului, plecând pe front, unde a fost însoțit și de mama.

Soțul meu a trecut și el la front și uude eu l'am urmat.

Toți patru ne-am pus, cu trup și suflet, la dispoziția Patriei.

Mama și cu mine eram întrebuințate întru a da ajutor soldaților și copiilor mici, părăsiți în urma groaznicului cataclism care a urmat. Și ajutorul ce'l dam, era de mare folos, căci nenorociții soldați ca și copil părăsiți, nureau în număr destul de considerabil.

În timpul războiului, Prințul Carol s'a căsătorit cu domnișoara Zizi Lambrino.

De și pe vremea aceia nu bănuLAM posibilitatea unei legături între Carol și mine, totuși această căsătorie m'a interesat mult. Soarta Prințului nu'mi era de loc indifirentă, dorindu-i în mod sincer, toate fericirile.

După terminarea războiului nu m'am mai reintors la casa soțului meu. Am rămas cu părinții mei.

Atât eu cât și soțul meu, socoteam că nu mai puteam conviețui la un loc, cu toate că eram buni prieteni și continuăm și azi a fi tot atât de buni prieteni.

De comun acord cu soțul meu am hotărât divorțul, care se obține foarte ușor în România.

Am intentat acțiunea de divorț și legea ne-a acordat despărțirea.

Am continuat a locui mai departe cu părinții mei la un loc.

Din când în când, făceam călătoria în străinătate.

Intr'una din zile aflându-mă la Paris, întâmplarea făcu ca prințul Carol, care se găsea și el la Paris, să afle de prezența mea în marea metropolă și să-mi facă o vizită.

Acest lucru se petrecea la începutul lunii Decembrie 1925.

Prințul Carol se afla în trecere prin Paris, reintorcându-se din Londra, unde reprezentase familia regală la înmormântarea reginei văduve Alexandra.

Poate că nici nu ne-am fi întâlnit, dacă nu s'ar fi întâmplat să luăm parte, atât eu cât și Prințul, la o recepție în casa unui atașat al legațiunii Române din Paris.

Cum m'a văzut Prințul s'a apropiat de mine spunându-mi :

«Ași dori mult să reluăm vechea noastră prietenie».

L'am privit lung și văzându-l cât era de deprimat și cât părea de obosit, m'am înduioșat și nu i-am putut rezista. Și fără nici un gând, fără să-mi treacă prin minte că mi-l voi face prieten, i-am răspuns cu tot sufletul: «Te aștept mâine în apartamentul meu». Și așa a început să se dezvolte în sufletul meu de femeie, sentimente noi pentru băiatul sfios, care la prima noastră întâlnire căuta să mă hrănească cu bomboane.

A două zi, plină de emoții, am primit vizita Prințului.

Deși s'a purtat cu multă afecțiune, totuși a fost cum nu se poate mai corect și mai cavalier față de mine.

Câte clipe a stat la mine, au fost tot atâtea momente de duioșie.

Mi-am pus tot sufletul în joc, spre a'l liniști, spre a'l face să se simtă cât mai bine lângă mine.

Ne-am reamintit cu lacrimi în ochi de prima noastră întâlnire, după vremea când el, bărbatul de azi avea numai 15 ani, iar eu azi femeie în toată puterea cuvântului, aveam pe atunci numai 9 ani.

Râdeam și plângeam. Eram fericită pentru mine și fericită că izbuteam să descrețesc puțin fruntea Prințului.

Acum îl înțelegeam bine. Acum începusem să-l cunosc abia, sub adevărata lui lumină.

În genere femeile nu l'ar putea găsi pe Carol ca un bărbat atrăgător. Nu este dibaci, nu știe a lînguși, nu știe a vorbi femeii spre a o ridica în al noulea cer al fericirii. Într'un singur cuvânt, despre Carol nu se poate spune că este un om de salon. El este mult prea sincer și din aceste motive îți face impresia că este o fire bruscă.

Multă durere și desgust îi provoacă prietenii, atunci când îl judecă greșit. În acest fel de momente se simte doborât sufletește și este în stare să-și suspende orice activitate începută, să lase totul baltă și să se apuce cu pasiune, spre a uita supărările, de automobilism, aviație, călătorii sau mai știu și eu de ce.

Atunci cei ce nu'l pot cunoaște, după cum îl cunosc eu, spun că Prințul este un sălbatec, sau că nu se poate pune nici un temei pe dânsul.

Nîmic din cele ce se spun pe socoteala sa, nu

sunt adevărate. El nu este nici sălbatec și pe tot ce spune se poate pune bază. Când Carol spune ceva, este sfânt.

Este o fire atentă, ține sincer la prietenii săi, este un perfect cavalier, are o fire generoasă, loială și mai presus de toate un deșăvârșit patriot.

În ceea ce mă privește, afirm cu toată sinceritatea că dragostea sa față de mine este duioasă și lipsită cu totul de egoism.

.
.

Dacă Carol ar divorța de actuala sa soție, Principesa Elena a Greciei, și dacă aș face cea mai ușoară aluzie la datoria sa față de mine, sunt sigură că Carol n-ar șovăi o singură clipă, spre a mă face soția sa.

Imediat după începutul dragostei noastre, primul gând al lui Carol a fost pentru mine, și la ceia ce voiu avea să sufăr după urma acestei iubiri. Declar însă, în toată curățenia sufletului, că nu mă gândesc și nu doresc o căsătorie morga-natică. Îl iubesc pe Carol cu toată puterea sufletului meu, îl ador, îl idolatrez, dar mai presus

de toate îmi iubesc țara și recunosc obligațiile lui Carol, față de poporul său.

Căsătoria Prințului Carol cu domnișoara Lambrino, o socot ca o greșeală a tinereții sale.

Pot eu oare, care îl iubesc atât de mult pe Carol, să'l fac să săvârșească o greșeală la fel, cu mine? Nu. Nici o clipă nu mi-a trecut așa ceva prin minte. Nu. Așa ceva nu se va întâmpla nici odată. De ideia unei căsătorii între noi nu trebuie să se vorbească, pentru simplul motiv că nu o doresc, și nu se va întâmpla.

Până acum cât-va timp, doamna Lambrino, a locuit la Paris în imediata apropiere a vilei locuite de noi.

Nu știu dacă aceasta a fost o simplă întâmplare sau a fost cu intențiune pus la cale de doamna Lambrino.

Cu Cărol nu am adus nici o dată vorba despre această dragoste a lui din tinerețe și nici despre căsătoria sa. Știam destul de bine că această chestiune a fost pentru el un munte de necazurii și mari neplăceri.

Din aceste motive am crezut mai nimerit să nu'i reamintesc de ea, și cred că nici în public nu trebuie s'o fac.

Fiecărui individ îi este permis să discute, în orice fel vrea, starea sufletului său, dar starea sufletului unei alte persoane, trebuie socotit ca ceva sfânt și prin urmare nu trebuie atins.

Cred că nici uneia dintre femei nu i-ar fi permis să judece pe o semenă a sa, neputând știe ce se ascunde sub stratul aparent.

Judec dupe mine. Câte nu mi-a fost dat să sufăr după urma condamnării societății, care societate, sunt sigură, ar fi cu mult mai puțin aspră contra mea, dacă ar putea știe, toate dedesubturile acestei afaceri.

Acum cât-va timp. ne-am văzut siliți să dăm drumul din serviciul nostru unui camerier și soției sale, pe care iam surprins că ne spionau și raportau zilnic doamnei Lambrino, tot ce se petrecea la noi.

În urmă am mai aflat că tot pe lângă acest camerier și soția sa se făcuse nenumărate încercări, spre a'i decide să ne otrăvească mâncarea.

Dovezi absolute cu privire la acest complot, nu aveam. Am descoperit însă o serie de alte comploturi, cari, dacă s'ar cunoaște, ar face pe orice om, să rămână înmărmurit,

Pe timpul când la Paris, Carol și cu mine, nu aveam de cât simple legături de prietenie, începuse să se scornească tot felul de zvonuri fanteziste.

Se trimiteau rapoarte în România, prin care se arată viața noastră ca fiind plină de destrăbălare.

Cum era și firesc, în urma acestor rapoarte, soseau din București aspre muștrări. Aceste muștrări nedrepte, toate intrigile ce se urzeau împotriva lui, l'au făcut pe Carol să se gândească serios la renunțarea asupra tuturor drepturilor ce decurgeau din nașterea sa.

Datorită în bună parte acestor neazuri, sen-

timentele lui față de mine, și ale mele față de el, au devenit și mai puternice și mai dulci.

Cu cât creșteau supărările, cu atât simțea Carol mai mult că are nevoie de sufletul meu.

Mustările ce soseau din București, se repetau din ce în ce mai mult, sporind furia lui Carol, care la un moment dat a părăsit Parisul, plecând la Milano.

Ce puteam face eu de cât să'l urmez. Nu era oare datoria mea s'o fac ?

Știam bine că are absolută nevoie de un însoțitor sincer și simplu. Pe de altă parte, eu, care nu avusesem parte de prea multă fericire în viața mea, îmi simțiam inima atrasă de acest băiat, de suferințele lui. Intr'un cuvânt îl iubeam. Da !... Il iubeam.

.

Supusă a țării sale, cunoșteam toată copilăria lui, știam respectul ce'l purta părinților și bunicii săi, cunoșteam pe Mândra Regină Maria, mama sa.

Știu prea bine, că dânsa suferă mai mult ca ori care, după urma acestei tragedii.

Regina Maria este o femeie plină de inimă, ca și fiul ei. Nici Regina Maria nu este înțeleasă, din cauza felului ei de a fi, vioaie, și nerăbdătoare când cată să fie pusă sub control.

Regina Maria are sufletul plin de iubire și bunătate. Ea este complect lipsită de viclenie și nu cunoaște intriga.

Il iubește foarte mult pe Carol. Totuși înainte de a fi mamă este Regină.

Controlul educațiunii copiilor săi nu a fost lăsat în întregime Reginei Maria, și tocmai asta i-a pricinuit multă durere.

.

În două rânduri am fost și eu mamă, și cu toate că nu am avut parte de nici un copil, primul murindu'mi la naștere, iar al doilea în vârstă de un an, totuși port în sufletul meu, sfântul instinct de mamă și de aceea simt, la fel ca toate cele alte mame.

Doamnel! Tu îmi ești martor, știi bine câtă dorință aș avea să ingenunchez la picioarele mamei lui, la picioarele Reginei Maria, și să'i povestesc toate durerile lui Carol, toată grozava

tragedie, tot haosul în care se zbate și din care nu vede nici o scăpare.

Să nu uităm, nici o clipă, iubiții mei cetitori că situațiunile familiilor regale nu sunt așa de ușoare ca ale tuturor familiilor noastre. O veche tradiție impune familiilor regale, ca ele să nu se apere, în contra atacurilor publice.

Frumoasa Regină Maria este iubită până la idolatrie de către fiul ei Carol.

Anturajul Reginei însă îi înveninează sufletul și mintea prin grozăviile ce i se povestesc despre fiul ei. Ea este atât de dreaptă și de cinstită, încât o clipă nu poate concepe că cele ce i se povestesc despre fiul ei, ar putea fi intrigi isvorâte din răutate sau din cine știe ce interese meschine, așa că Ea le crede pe toate, le ia drept adevărate.

Regina Maria est împiedicată de a vedea adevărul, de a vedea ambele laturi ale situației, iată pentru ce cred că trebuie să fie furioasă contra

mea. Pentru regina Maria, probabil, că nu sunt de cât o femeie pătimașă care i'am atras copilul în păczte.

Pentru mama lui, ca și pentru tot anturajul Reginei, eu nu sunt de cât femeia care a isbutit, grație farmecelor ei, a-l ispiti pe Carol mai presus de puterile sale de împotrivire, distrugându'i prin tot felul de mijloace caracterul.

O! de s'ar ști cât îmi este de scumpă fercirea lui Carol de s'ar ști cu câtă dragoste sinceră îl înconjur și cât mă străduesc să'l fac să uite mahnirile sale.

Am însă toată credința că va veni ceva sfânt pentru Carol și atunci când m'am hotărît să'l urmez la Milano, Dumnezeu îmi este martor, că nu am facut'o de cât cu curata intențiune de a'l îngriji, de a nu-l lasa în astfel de momente fără sprijinul meu, fără dragostea mea.

La Milano am tras la acelaș hotel.

Carol era vâsel și foarte mulțumit că l'am urmat.

O vreme, am stat ascunsă în cameră. Nu m'am arătat nicăeri pe stradă.

Carol ieșia din când în când, însă întotdeauna se reîntorcea enervat, furios.

La fiecare pas se întâlnea cu tot felul de emisari români, cari prin tot felul de planuri, îl supărau și îl jigneau.

Viața la Milano, ni-a fost un adevărat iad.

Eram spionați la fiecare pas, și asta ne făcea viața atât de plicticoasă, încât hotărâram să plecăm din Milano spre Veneția.

Nenorocirile ce se abăteau din zi în zi mai mult asupra noastră, făcu ca dragostea noastră să crească. Ne simțiam așa de legați unul de altul, în cât fericirea noastră nu mai cunoștea margini.

Treceam prin momente când ne credeam absolut singuri, într'o lume plină de fericire de pericole fantastice.

Este foarte adevărat că m'am ținut strâns legată de el, dar oare care femei ar fi făcut altfel în locul meu, atunci când iubește un bărbat cu toată pasiunea, cu tot focul.

Cu cât trecea timpul, dragostea noastră devenea și ea mai mare, așa că încetul cu încetul, am luat ferma hotărâre de a nu'l mai părăsi niciodată.

Dar rațională cum sunt, și socotind că dragostea mare ce'i port lui Carol, va trebui să mă hotărască și la sacrificii, mi-am zis:

«Pentru fericire lui și a țării sale, care este și țara mea, nu va trebui să stau între el și țară, dacă aceasta va dori înapoierea sa, sau dacă datoria sa față de copilul lui îl va rechema în țară».

De și Prințul Carol n'a avut fericirea să petreacă mai mult timp la un loc cu fiul său Mihai,

totuși el îl iubește mult și este, cu adevărat mândru de el.

Dacă Carol a stat mai departe de fiul său, actualul Rege Mihai, asta se datorește faptului că între el și soția sa Elena, există mari nepotriviri. — Să nu se uite că, căsătoria lor a fost o căsătorie de stat, pe câtă vreme unirea lui Carol cu mine este bazată pe dragoste, pe fericire.

Ori unde am cutreerat în iarna anului 1926, n'am putut găsi liniștea, după care umblam.

Ziarele anunțau sosirea noastră și făceau fel de fel de comentarii pline de fantezie.

Singurul loc unde am putut gusta fericirea, în liniște a fost la Veneția, supranumită și paradisul amorezaților.

De foarte multe ori când nu mai avea cine să ne spioneze, făceam lungi primblări, pe canalele mărginașe, în frumoase gondole.

Privind luna pe cer, legănați de barcă, ne primblam ore întregi, fără nici o țintă. În noaptea frumoasă ne spuneam unul altuia, cât de mult

ne iubim. Ne simțiam cu adevărat fericiți.

Câte odată Prințul cădea pe gânduri și cu vocea îndurerată îmi spunea: «Sunt țăpul ispășitor. Mă vor socoti ca pe un laș, ca pe un dezertor. Mă vor compătimi ca pe unul care cutreeră lumea fără familie, fără patrie».

Atunci îl mângăiam întotdeauna zicându'i: «Te poți inapoia. Nu se poate să îndrepti singur lucrurile, ele se vor îndrepta dela sine. Nu'ți face sânge rău, căci oricând te vei putea reîntoarce, dacă vei socoti că este bine să te reîntorci».

Nu'mi răspundea nimic. Se gândia însă într'una la suferințele mamei sale, și'l durea mult faptul că nu poate alina cu nimic, suferințele iubitei sale mame.

După cât-va timp de ședere, în Veneția, am plecat împreună la Nizza, Monte-Carlo și Cannes. Peste tot locul am încercat să ne perdem, să ne amestecăm în lumea de petreceri și jocuri, pe la cazinouri, plaje, cafenele.

Dar peste tot am întâlnit ochi iscoditori și limbi clevetitoare, pline de venin.

Ardeam de dorința de a ne izola, să fim departe de toată omenirea, să nu vedem pe ni-

meni și să nu fim văzuți de nimeni. Dorință legitimă de alt-fel, la doi inși ce se iubesc cu adevărat.

Unul din prieteni mi-a spus odată, că suntem în luna noastră de miere. M'am gândit cu amărăciune la câte am avut de îndurat, tocmai în acest timp. Totuși aveam și o mare fericire. Știam că ne iubim și că această iubire, nimeni nu ni-o poate lua.

Intr'una din zile Prințul îmi propuse să plecăm la Biaritz. Am mulțumit lui Dumnezeu, pentru această bună idee a Prințului.

Intr'adevăr la Biaritz ne-am amestecat în lumea de francezi, spanioli, greci, italieni, americani etc. și unde ne-am putut petrece, cu adevărat în fericire, timpul cât am stat aci.

Locuiam la Palace Hotel și petreceam zile întregi pe marginile mării. Tot aci am căpătat și minunații noștri câni, pe care îi avem și acum la Neuilly.

La Biaritz am rămas până când ne-au gonit căldurile. Ne-am reîntors la Paris, unde am hotărât să ne instalăm într'o casă modestă, de parte de sgomot, spre a aștepta în liniște,

desfășurarea evenimentelor.

După câte-va zile dela sosirea noastră în Paris, am găsit și ne-am instalat în villa în care locuim și azi.

Am avut nevoie de mult curaj, spre a ne putea arăta în lume ca o pereche de amorezați, căci, fără îndoială că vom fi priviți ca o pereche ce păcătuiește împotriva convențiilor sociale.

Nici nu ne-am instalat bine și o adevărată furtună s'a ridicat în potruva noastră.

Din București curgeau într'una muștrări din ce în ce mai aspre.

Poate că lucrurile s'ar fi petrecut cu totul alt-fel, dacă Carol n'ar fi fost așa de mult lipsit de tact. El nu a înțeles nici odată să facă uz de cuvinte ticluite cu dibăcie. I s'ar părea că ar comite o necinste, și cu așa ceva nu se poate împăca. Toată viața a avut să sufere neplăceri din cauza firei sale cinstite, care nu'i permite nici odată, să afirme ceva care să fie contra conștiinței sale, contra adevărului.

Nesfârșitele muștrări ce zilnic soseau din București, au avut asupra sa un efect cu totul contrariu, celui ce se urmăria.

L'au întărit în dragostea către mine și luat de mânie a renunțat la tron.

Cei care aveau interese să'l scoată pe Carol din linia succesorilor la tron, au procedat în așa fel în cât au făcut tot posibilul spre a rupe legăturile dintre el și familia sa.

Carol a primit ordine să se reîntoarcă de urgență în țară, spre a semna abdicarea sa. El a refuzat categoric.

Au sosit la Paris trimișii guvernului, cari au cerut Prințului să semneze abdicarea, care va fi ținută secret față de popor timp de câte-va luni și dacă între timp se va răzgândi, actul de abdicare să fie distrus iar el să'și reia locul.

Carol a semnat abdicarea, însă convențiunea a fost călcată în picioare. Actul a fost imediat făcut cunoscut țarei.

Din zina când actul de abdicare a fost semnat, am fost oarecum lăsați în pace.

Dușmanii lui Carol din moment ce au fost în posesiunea actului său de abdicare, nu mai căutau de cât să'l scoată din ce în ce într'o lumină mai nefavorabilă lui. Pretutindenii spuneau că este nepăsător față de interesele țării sale, că este vicios și desfrânat.

Prin rândurile acestea încerc să spun lumii întregi adevărul. Doresc să arăt câtă răutate, cât neadăvăr răspândesc în jurul nostru cei ce ne urmăresc cu dușmănia lor, și mulțumită căror dușmani toți cei ce trec prin fața casei noastre,

privesc cu curiozitate înlăuntru. Toți cred că în casa noastră, noi perechea veselă, ne distram într'o atmosferă senzuală, care ne-a dus la o dragoste nepermisă.

Trecătorii prin fața villei noastre își închipuiesc că aceste ziduri ascund pe o femeie rea, pe o desfrânată care a izbutit să pună mâna și să țină în ghiarele sale, pe un Prinț de viță domnească, făcând din el o victimă a dragostei sale.

Cât este departe adevărul de toate aceste presupuneri.

În modesta noastră villă, ducem o viață lipsită, cu totul de veselie. Trăim la fel ca miile de perechi tinere.

În momentele când disperarea caută să se decoboare în sufletele noastre, facem tot posibilul s'o alungăm. În astfel de momente, râdem, glumim, căutăm astfel să îndepărtăm durerea, revenim iar perechea serioasă.

Disponem în total de trei servitori. Cameristul, care este în același timp și șofer, soția sa care ne servește drept cameristă și bucătăreasă.

Bucătăreasa am adus'o din România. Ne plac mult bucatele românești.

Când ne-am mutat în vila în care locuim azi, nu ne-am putut găsi oameni de serviciu. Timp de câte-va săptămâni am fost siliți să ne facem singuri gospodăria.

De altfel nu mi-a fost prea greu, de oare ce mama mea mă deprinsese cu gospodăria.

Plină de dragoste pentru casa care adăpostia amorul nostru, făceam cu plăcere toate treburile casei. Măturam, ștergeam praful, gătiam, puneam masa, spălam vasele.

Este drept că și prințul mă ajuta cu multă voe bună, dându'și contribuția lui de muncă. Râdeam cu poftă văzându'l cu câtă îndemânare făcea patiturile, orânduia prin casă și chiar când ștergea tacâmurile.

Se întâmplă câte odată că lovia vre'un vas sau un obiect, care căzând se spargea. Atunci râdeam și eram mândră de el, mândră, ca ori ce femeie care vede că bărbatul îi vine în ajutor.

Îmi făceam singură târguelile. Carnea, fructele, legumele etc. mi le cumpăram singură, la fel ca soțiile micilor funcționari, și aceasta nu mă indispuinea de loc, ba din contra, îmi procura plăcere.

Aș târgui și azi toate cele necesare gospodăriei

mele, dar nu o mai pot face, fiind prea cu multă insistență urmărită la fiecare pas.

Ce dulce îți pare viața, atunci când iubești și ești iubită!... Nimic nu ți s'ar părea prea greu pentru gospodăria care ascunde în intimitatea ei atâta dragoste, câtă ascunde căsnicia noastră.

Nici eu nici Carol nu avem deprinderea risipei.

El adoră două sporturi: auto și sborul, care drept este, sunt cam costisitoare.

În afară de aceste două sporturi, care'i sunt foarte dragi, cred^f că am putea duce în America, o viață fericită cu dospelzece mii dolari aur.

Pentru villa pe care o ocupăm în Neuilly, plătim o chirie anuală de opt sute mii franci.

Este o casă simplă și era parțial mobilată, când am ocupat-o noi. Restul am mai complectat noi cu cărți, tablouri, bibelouri, diverse lucruri din vechiul meu menaj, un piano mare etc.

Am mai brodat un șal mare cu motive românești, șal pe care l'am așezat deasupra pianului iar pe diferite fotografii ale Reginei Maria, a Regelui Ferdinand, a Regelui Mihai, a Prințului Nicolae, etc.

Mai avem în odaia de dormit duoi canari, cari ne înveselesc cu cântecele lor.

— Vila noastră se află situată în fundul unei curți,

depe Bulevardul Binneau. Despărțirea dintre trotuar și grădină este făcută printr'un zid de piatră.

Villa se compune dintr'un salon, o bibliotecă și o sufragerie, toate la parter. La etaj avem un apartament compus din șapte camere. În spațele villei avem bucătăria și alte dependințe.

Veniturile lui Carol se compun din produsul imobilelor, a castelelor și moșiilor sale, pe cari le'a moștenit de la unchiul și tatăl său. Aceste venituri i se trimit lunar din București.

Ne culcăm de regulă foarte târziu, așacă ne sculăm, nu tocmai de dimineață. Dejunul îl luăm în camera mea și se compune din cafea cu lapte, cozonac și fursecuri.

După dejun urmează toaleta după care primim vizitatorii sau, facem câte o plimbare călare la «Bois de Boulogne».

În vara trecută obișnuiam să jucăm tenis. Anul acesta însă, lipsindu-ne energia necesară nu mai facem acest sport.

La instalarea noastră la Paris, primiam vizite foarte puține. De un timp încoace însă, vizitele s'au înmulțit. Primim cu multă plăcere oaspeții, prin-

tre care se află mulți aviatori români, prieteni personali ai lui Carol.

Ades primim oaspeți și la masă. Bine înțeles din numărul restrâns de prieteni, cari nu ne vin în casă spre a ne critica apoi, sau a ne spiona. Printre acești buni prieteni cari ne iubesc cu adevărat, se află un foarte cunoscut scriitor francez, un deputat al Parlamentului francez și cunoscuta artistă româncă Elvira Popescu.

Seara ne distrăm jucând cărți. De regulă jucăm bridge până târziu noaptea.

În discuțiunile noastre nu amestecăm niciodată politica. De când Carol a fost îndepărtat de familia sa, nu poate suferi discuțiunile politice.

Cei ce nu'l cunosc și'l cred pe Carol rece, sfidător și încăpăținat, ar trebui să'l vadă serile, în casa lui ce fericit se simte l. Ar trebui să'l vadă cât de primitiv este, cât își iubeste de mult prietenii și cum caută, prin toate mijloacele să nu'l supere cu grijile ce'i obsedează.

Ceeace cu adevărat îi lipsește lui Carol, este mama sa iubită. Uneori mă văd silită să'l tratez ca pe un copil. În astfel de momente mă cred într-adevăr mama sa, și încerc să îndrept

gândul spre lucruri cari să nu-l îndurereze.

Este bun și ascultător. Nu mi se împotrivește, își schimbă gândurile, își descrețește fruntea și începe să zâmbească.

Aceste încercări ale mele de a-l distra de la tot ce l'ar putea mâhni, încercări întotdeauna isbutite, au dat naștere născocirilor despre influența mea nefastă asupra sa.

Nu este oare ceva firesc ca o femeie, care este devotată cu trup și suflet unui bărbat, să caute a-l distra de la tot ce l'ar putea îndurera ?

Dar de clevetirile veninoase nu mă plâng, și nu mă surprind. De la început legăturilor noastre am avut certitudinea, că oprobiul public mă va urmări. Dar sunt gata la ori ce sacrificii, sunt gata să înfrunt pe adversarii mei, ori cine ar fi ei.

Nu văd înainte-mi de cât un singur lucru: marea fericire de a fi la un loc cu Carol, pe care'l iubesc și'l ador mai presus de cât puterile ori cărel femei. Ori câte suferinți am îndurat și mai am de îndurat, toate îmi sunt, din bielsug răsplătite prin fericirea ce o am de a fi la un loc cu un gentleman ca Carol, care e cum este

un om al culturii, un om care are în principiile sale: deviza «fidelitate și îndrăzneală».

.

Carol are preferință pentru lectura științifică. Imi aduc aminte de o seară, care a urmat unei zile de grele încercări. Stă într'una din odăile de la etaj, abătut și plin de descurajare. La un moment dat ochii săi oboseți dă de un pachet. Se ridică, desface coletul și toată fața i se înseninează. Coletul conținea două volume ale unui aviator francez și care tratau despre mecanica, pilotajul și construcția aeroplanelor. Carol uitând toate necazurile, neluând în seamă oboseala, a cetit până spre dimineața. Când dă peste un volum care îl interesează, este complet nepăsător față de tot ce'l înconjoară. El citește mult și în special în limba engleză, pe care o cunoaște desăvârșit de bine.

Nu știu de ce dar, când Carol vorbește englezește, mi se pare că pronunță mai frumos de cât toți englezii din lume,

.

Mie îmi place literatura română și franceză.

Prefer însă întotdeauna literatura țării mele, pe care o urmăresc cu pasiune.

În casă vorbim de regulă limba franceză.

Câte odată, stă cu mine ore întregi, spre a-mă învăța limba engleză. Am prins ceva din această limbă, însă nu prea mult.

Sunt nepăsătoare față de toate ce se spun despre mine. Știu că se colportează asupra persoanei mele tot felul de grozăvii. Este și natural, ca o femeie care nu este urâtă, să aibă prieteni și să'l placă desfătarea.

Cu toate că aceste mici nimicuri nu au jucat un rol prea mare în viața mea.

Dovada cea mai bună este că duc azi viața asta închisă, deși mi-a plăcut mult să fiu admirată și să apar bine îmbrăcată.

Pe când mă aflam în Baritz, am obținut un premiu, ca fiind femeia cea mai bine îmbrăcată. Haina premiată a fost croită după un model

propriu, cu un splendid cordon pe care'l primisem de la Carol.

Prințului, care are un ochiu foarte atent asupra formelor grațioase, nu'i plac însă toaletele băta-toare la ochi...

Carol are o statură dreaptă, este blond, ochii albaștri, ca ai mamei sale, poartă mustața tunsă și cu toate că este destul de prezentabil, totuși nu s'ar putea spune despre el că este extrem de elegant. Când se îmbracă în uniformă sau în costum de seară, se poate spune că este elegant.

Viața noastră se scurge destul de monoton, Nu facem vizite nimănui. Pot afirma că cel mai modest funcționar cu iubita lui gustă mai mult din viața Parisului, de cât gustă Prințul și cu mine. Distracția noastră de predilecție este cinematograful, unde suntem mai puțin observați decât la teatru sau operă.

Atât mie cât și lui Carol ne plac comediile. Artiștii noștri preferați sunt Charlie Chaplin, Buster Keaton, Harold Lloyd, Douglas Fairbanks și dulcea lui Mary Pickford.

Am refuzat, părându-mi-se ceva îngrozitor să fiu privită ca un obiect de curiozitate, ca un număr

oarecare de circ. Totuși aș avea mare dorință să apar într'un film, însă numai dacă aș ști că am talent pentru atsa.

După cât mi se spune, nu frumusețea joacă rol pe ecran, căci sunt femei frumoase care par urâte și viceversa. Socot acest lucru pentru mine, ca un noroc, în cazul când va fi să apar odată în vr-un film.

Regret mult faptul că'mi lipsește dibăcia necesară în afaceri. Cred că fiecare copil trebuie să fie deprins cu o meserie sau profesiune, așa în cât la un moment dat să'si poată câștiga existența.

Regret în special această nepricepere a mea, căci care alta mai mult decât mine, este amenințată de nesiguranță, de întuneric. Cine poate spune oare, dacă nu mi se apropie ziua când va trebui să trăesc cu totul independență.

Mă gândesc cu groază la despărțirea de Carol și totuși această groaznică zi, va trebui să vină. Numai gândul la această zi îmi provoacă durere, nefericire, dar trebuie să fiu logică și să prevăd totul.

A-ți vârî capul în țărână și a refuza să vezi realitatea, nu este o soluție.

Sunt momente când mă cred cea mai nefericita femeie din lume. Sunt o alungată, sunt expatriată, sunt exilată din patria mea, din țara pe care o iubesc.

Au trecut mai bine de doi ani de zile de când nu mi-am văzut pe scumpii mei părinți, cari au fost așa de buni cu mine. Mă îngrijorează mult, viitorul lor. Idealul meu este să pot ajunge să fac ceva pentru ei. Dragii mei părinți îmbătrânesc și sunt în așteptarea ajutorului meu.

Atât tatăl cât și mama mea au avut dorința să vină să mă vadă. N'au putut'o face, căci li s'a

refuzat pașapoartele. Aveau teamă să nu completeze aici pentru reîntoarcerea lui Carol.

Pe de altă parte nici eu nu pot pleca la ei, să-i văd. Aș fi oprită la graniță. Așa că situația mea, nu este tocmai plăcută.

Sărmanii mei părinți!... Cine știe dacă'mi va fi dat să vă mai văd?

.
Tot ce am mai sfânt pe lume, toată fericirea mea este Carol. Da, el, și numai el, numai el. Imi va fi dat oare, ca într'o zi să'l pierd și pe dânsul?

Ar fi de prisos să mă amăgesc. Această tristă eventualitate pentru mine, va trebui să vină. Va fi singura soluționare a chestiunii noastre.

Când am primit trista veste că tatăl lui, Regele Ferdinand al României, este grav bolnav și că un desnodământ fatal putea să survină din în zi, Carol a fost cuprins de o mare durere. S'a rugat, a implorat să i se permită a veni la București, spre a îngenunchia la căpătâiul tatălui său, spre a-și lua rămas bun dela el.

Totul a fost în zadar. Nu i s-a permis să vină în țară. Ba a fost chiar amenințat că dacă, totuși va încerca să intre în țară, va fi oprit la graniță,

Plin de mâhnire, cuprins de o indescritibilă durere, bietul meu Carol n-a putut face alța

decât să se supună soartei, să se rezemneze și să participe la slujba oficiată în Capela Românească din Paris.

Carol era socotit ca exilat, trăind în străinătate cu o femeie perversă, care l'a răpît și-l ține strâns în ghiarele sale.

Nimeni nu s'a gândit că iubesc pe Carol, că sunt capabilă să mă sacrific complet, pentru a asigura fericirea lui.

Afirm în toată sinceritatea că cu prețul distrugerii întregi mele fericiri, sunt dispusă să mă dau în lături, spre a'i lăsa libertatea să se întoarcă la soția sa, Prințesa Elena, dacă i s'ar putea deschide drumul pentru aceasta.

.

Să nu se uite însă că acest lucru nu este nici decum simplu. Să nu se piardă din vedere intrigile țesute, intrigi care au cuprins întreaga familie regală. S'a mers atât de departe, încât s'a făcut a se crede că chiar mama sa, Regina Maria, ar conspira cu gândul să ajungă împărăteasa Balcanilor.

Chiar și soția lui, Prințesa Elena, a fost prinsă

în pânza țesută de intrigi. Scrisorile personale ale lui Carol îi sunt ascunse, se pun în cale toate piedicile, spre a face imposibilă înțelegerea lor.

Era o vreme când atât prințesa cât și Carol, au căzut de acord asupra divorțului.

De comun acord au recunoscut mari nepotriviri în temperamentele lor și s'au și înțeles asupra unui aranjament mutual. În urmă însă dușmanii lui Carol au făcut astfel, încât au convins pe Prințesa Elena să refuze a-i da libertatea.

Am fost preveniți de către prietenii noștri asupra unui plan diabolic, prin care se încerca să se influențeze opinia publică în defavoarea lui Carol.

Tot felul de extravagante asupra lui și a mea se colportau și se colportează în țară.

Presa a fost și ea indusă în eroare.

De când suntem instalați la Neuilly, nu ne-am părăsit de loc villa și totuși s'a spus că ne-am mutat din loc în loc.

În timp ce Carol se află bolnav de gripă și eu stam și'l îngrijiam, ziarele scriau că Prințul a sosit la Rappalo spre a se întâlni cu soția și copilul său.

Societățile americane de filme mi-au făcut diferite oferte să apar pe ecran. Nu sunt închipuită spre a crede că aceste oferte s-au adresat talentului meu sau frumuseței mele. Nu calitățile mele i-au făcut să mi se adreseze ci situația mea.

Intr'una din zile, ne aflam la un restaurant, împreună cu doi prieteni. Înainte de a ne servi masa, unuia dintre prietenii cari ne însoțiau, i s'a făcut rău. Adouazi s'a svonit că prietenul nostru s'a îmbolnăvit în urma orgiilor făcute.

Tot în scop de a-l compromite pe Carol dușmanii nu țineau seamă de mijloacele ce le întrebuintau.

La Paris locuște și vărul meu, George Bogdan, din Iași. Cum este și firesc, vărul meu vine regulat la noi, unde este totdeauna primit cu plăcere.

Dușmanii noștri au anunțat poliția franceză și legațiunea engleză că vărul meu se ocupă cu pașapoarte false, pentru a trece pe români în Canada.

Imediat a fost arestat. Dar după mai puțin de 24 ore a fost pus în libertate, cerându-i-se scuze,

Complotul n'a reușit, însă dușmanii noștri s'au folosit de cele publicate în ziare, spre a arăta poporului că Prințul Carol duce o viață nevrednică de el, că este în contact cu excroștii etc.

Loviturile dușmanilor noștri în loc să-și ajungă ținta dorită, ci fac ca eu și Carol să fim mai strâns legați unul de altul și să găsim o caldă mângâiere în marea noastră iubire.

Mai multă lume mi-a spus că cel mai bun mijloc pentru desarmarea dușmanilor lui Carol, ar fi ca eu să-l părăsesc.

Dacă aș ști că plecarea mea dela dânsul ar fi soluționarea chestiunii sale, bucuros aș face. Dar să-l părăsesc pe el, pentru care am o dragoste așa de mare, și situația lui să rămână aceeași, iată ce n'aș înțelege niciodată să fac.

Din ce în ce judec mai serios, îmi dau seama că locul meu, cel puțin pentru un moment, este aci împreună cu el.

N'aș înțelege să fac sacrificiul de a mă despărți de el, decât dacă aș avea siguranța că se poate reîntoarce în țară. Dar altfel? Câte lucruri scandaloase nu s'ar povesti pe seama mea.

Aș fi descrisă în culori și mai negre. S'ar spune că am plecat de lângă Prinț, pentru a face o altă captură.

Sau s'ar spune că am trecut în tabăra dușmanilor. S'ar spune că sunt o spioană. Așa că, deși lovită din toate părțile, nu înțeleg să-l las singur pe acela, care are atâta nevoie de un suflet sincer ca al meu, de o dragoste sinceră ca a mea.

În momentele lui de oboseală, de descurajare, îl privesc în ochi, îl ghicesc starea, și prin alintările mele îl fac să uite durerea.

.

Carol nu este o fire care să poată fi împins. Nu, el trebuie să fie câștigat. Dar care alta l'ar putea cuceri mai bine decât mine? Il iubesc și i arăt toată grija și gratitudinea mea. Cum aș putea fi oare altfel cu el, care este așa de bun cu mine.

Mereu privirea mea se îndreaptă spre darurile sale. Bijuterii și iar bijuterii. Brilliante, inele, brățări, colier de perle, brățări de diamante și safire, pendentiv, și câte altele, toate dăruite cu multă voință și cu adevărată dragoste.

Dragul meu Carol, de câte ori îmi citește îngrijorarea în suflet ; îmi pune întrebarea. Cine se va îngriji de tine, scumpa mea ? Întrebare care ne stoarce lacrimi și rămâne fără răspuns.

Obişnuiam să cânt. Acum însă nu mai am curajul și nici dispoziția.

Cu toată starea mea de suflet, caut să mă arăt totdeauna veselă, totdeauna bine dispusă.

Caut din toate puterile mele să iau lucrurile în mod filozofic. Oamenilor nu le plac fețele triste. Cei triști sunt numiți «pesimiști» și în jurul acestora se face gol. Toți îi ocolesc.

Când simt că întristarea mă cuprinde, citesc pe filozoful Emerson Găsesc în volumul lui un pasaj care spune : «Este ușor să trăiești după părerile lumii ; este ușor pentru cel mare să trăiască după voia lui ; dar omul cu adevărat mare este acela care înconjurat de mulțime, cu

desăvârșită pricepere știe să-și păstreze independența singurătății.

În acest pasaj găsesc multă mângâiere. Este foarte frumos scris și foarte bine spus.

Aceste memorii ale mele sunt scrise fără dibăcie și fără pretențiuni literare. Prin ele am urmărit să scot în evidență virtuțile și calitățile alese ale lui Carol. Am urmărit să spulber ne-nunțările povești făurite în jurul nostru de o serie de dușmani, cari nu urmăresc alta decât deplina compromitere a Prințului Carol.

Privitor la mine? Eu sunt Elena Lupescu, femeia al cărui trecut în țara sa este definitiv înmormântat.

Prezentul? Este cu strășnicie legat de soarta Prințului exilat, de soarta nefericită a lui Carol.

Viitorul? Vai! nu pot pătrunde în el. Eu sunt femeia cu părul roșu care-l iubește cu patimă pe Carol.

UAM 80
100 000 -

www.dacoromania.ro